

„Sover du it?“ spurgte hun.

„Jow.“

„Saa drømmer du da.“

„Ja.“

Hun følte i Halvsøvne til Bleen under den Lille, der laa imellem dem, og sank saa tilbage til sine Skrukkemorsdrømme. Søren blev liggende med Armen under Hovedet og stirrede ud i den maanelyse Stue. Paa Væggen over ham tikkede Uret, og rundt om ham lød det trygge Kor af Børnenes Aandedrag. Han skelnede Krestens regelmæssige Vejtrækning med den lille Fløjtelyd gennem Næsen, Jørgens næsten voksne Snorken, Katrines smaa Smæld med Læberne og Tyges hurtige Udaanding.

Tilslidst begyndte han at tinge med Fanden. Han vilde have et Par Dages Frist. Saa vilde han snakke lige ud til Ane-Mette om, hvad han havde for, og lade det komme an paa, hvad hun sagde til hans Planer. Men da hørte han igen den hemmelighedsfulde Ven tale trøstende til ham. Han maatte huske paa, sagde Vennen, at det ikke alene var for sin egen Skyld, han rejste bort, men ogsaa for at hente Lykken hjem til sin Familje. Fruentimmer-snak skulde man aldrig høre efter. Naar han engang vendte tilbage som en rig Amerikaner med Penge i alle Lommerne, vilde baade Ane-Mette og Børnene forstaa, hvor godt og rigtigt han havde handlet imod dem. Han skulde bare være ved godt Mod.

Klokken fire skramlede Vækkeuret. Ane-Mette røg ud af Sengen, og da hun var gaaet ud i Køkkenet, stod ogsaa Søren op. Han blev siddende nogen Tid paa Sengekanten